

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UPPSALA SLOTT OCH DOMKYRKA. — EFTER FOTOGRAFI.

13DE ÅRG.

DEN 25 FEBRUARI 1912.

N^Ö 22.

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KU:4: Tingt Sjörensparre.

Nils Edén.

Efter den genomgripande förändring i sammansättningen, riksdagen undergått genom fjolårets nyval till båda kamrarna i enlighet med riksdagsordningens nya bestämmelser, har det dröjt längre än annars, innan man börjat kunna skönja dess blifvande parlamentariska fysionomi. Redan har sex veckor gått till ända af den åt en lagtima riksdags samvaro normalt utmäta tidslängden af fyra månader, utan att någon större politisk debatt ägt rum, om man undantager den obligata vid statsverkspropositionens remiss till utskott. Emellertid är det tydligt, att de olika partierna stå väl rustade i båda kamrarna för den tid, då stridsögonblicket är inne. Högern — eller som den här kallar sig "det nationella partiet" — har i första kammaren den förvisso af båda de öfriga partierna afundade förmånen att räkna vice talmannen, biskop Billing som ledare; han för säkerligen icke styret med lättaste hand och mängden af partiets menige får nog af honom hårdsmälta lektioner i sanningen af det gamla ordspråket: "att tala är silfver, men att tiga är guld". Men hans humorfyllda slagfärdighet och utomordentliga riksdagsfärdighet — med ett kort afbrott har han tillhört kammaren sedan 1889 — göra i själfva verket hans ledarskap ovärderligt för det parti han tillhör. Liberala samlingspartiet räknar i denna kammare som främste man en annan riksdagens veteran, direktör Ernst Beckman, medan socialdemokraterna icke synas ha utsett någon viss man att föra sin talan: de är ju till antalet endast 12. I andra kammaren blir det nog äfven i realiteten mera hr Carl Persson i Stallerhult än de båda exministrarne, konteramiral Lindman och "hr Petersson i Lidingö villastad", såsom f. chefen för justitiedepartementet benämnes under riksdagsförhandlingarne, hvilken får föra ordet å landtmanna- och borgarepartiets vägnar. Socialdemokraterna ha själfskrifvet här hr Branting. För liberala samlingspartiet låg saken ej så enkel: alla dess främste män hade ju inflyttats i regeringen och ännu har man i vårt land icke vant sig vid, att såsom i England regeringsledare och riksdagsledare utgöras af samma personer. Men tvekan behöfde dock icke länge råda, att representanten för Uppsala läns valkrets prof. Nils Edén, på grund af sina omfattande kunskaper, sitt lifliga intresse för riksdagsarbetets skiftande uppgifter, sin klara framställningskonst och sin mindre vanliga förmåga att gifva träffande repliker, var den, hvilken uppgiften att vid viktiga tillfällen framtråda som talman för partiet i dess helhet måste tillfalla.

Nils Edén är född i Piteå den 25 augusti 1871, son till rektorn därstädes Pehr Olof Edén och hans maka Matilda Kristina Clausén. Efter mogenhets-examen vid Luleå högre allmänna läroverk 1889 blef han student i Uppsala samma år, aflade fil. kandidatexamen 1892 och ägnade sig därefter åt studier i historia och statskunskap med professorerna Harald Hjärne och Oscar Alin som närmaste lärare. Närmast slöt sig måhända Edén till en början till den sistnämnda; hans första författarskap utmynnade sålunda i ett par broschyrer "Den svenska unionsförfattningens tillkomst" och "Kielerfreden och unionen", hvilka i hufvudsak utgjorde referat af den s. k. Alinska uppfattningen af den svenska unionens rättsliga natur, men dock så till vida redan röjde klon, som de lämna den klaraste framställning och skarpaste logiska formulering af ifrågavarande doktrin, hvars formella riktighet väl numera ingen bestrider, men hvars anhängare beging felet att vilja lägga densamma till grund för lösningen af det praktiska unionsproblemet utan hänsyn till det förändrade historiska läget och den

unionella sedvanerätt, som utvecklats sig. Men efter dessa specimina i statskunskap kastade sig Edén öfver på historisk forskning, aflade 1897 licentiat-examen och frambragte nu på ett område, som ditills varit så godt som obruten mark, de tre betydande afhandlingarne: "Om centralregeringens organisation under den äldre vasatiden 1523—1594", "Den svenska riksstyrelsens reorganisation 1594—1602" samt "Den svenska centralregeringens utveckling till kollegial organisation i början af 17:de århundradet (1602—1634)". De förhoppningar, Edén genom dessa af grundlig historisk undersökning ej mindre än genom en mindre vanlig skildringsförmåga utmärkta arbeten framkallade om en fullständig framställning af hans hand af den svenska statsförvaltnings utvecklingshistoria, böra icke få svikas, därför att han nu själf kallats att aktivt deltaga i arbetet på denna statsförvaltnings reorganisation. Af Edéns öfriga skrifter må särskildt nämnas den lilla uppsatsen i Historisk Tidskrift 1906 om "Grunderna för Karl X Gustafs anfall på Polen", som ställer denna fråga i fullkomligt ny belysning och dessutom lämnar ett värdefullt bidrag till den store förste pfalzarens karaktäristik.

Emellertid hade Edén på grund af den första af ofvannämnda afhandlingar efter kallelse af professor Hjärne förordnats till docent i historia vid Uppsala universitet 1899. Efter profår och ett par års lektorsvikariat unämndes han 1902 till lektor i historia och geografi samt modersmålet vid Uppsala högre allmänna läroverk. Redan året därpå utnämndes han emellertid till innehafvare af den e. o. professuren i historia vid universitetet, hvilken professur genom 1908 års lönerreglering för universitetet från 1909 års början förvandlades till ordinarie.

Det var först som professor, Edén började deltaga i det praktiskt-politiska lifvet. För honom som för så många andra var 1905 med dess unionskris genombruttsåret; hvad då hände, öppnade ögonen för behöfvet af en på bred valgrund byggd och därigenom stark riksdag samt en parlamentarisk och därigenom i sin ordning stark regering. I unionskrisen gjorde Edén för öfrigt i syfte att påverka opinionen i in- och utlandet ett värdefullt inlägg genom den på tyska, franska och engelska öfversatta broschyren "Det svenska programmet i unionskrisen." Han anslöt sig nu helt till det frisinnade partiet, uppställdes som dess kandidat vid riksdagsvalet i Uppsala 1908 och segrade. I andra kammaren vann han snart stort anseende genom sin arbetsförmåga i utskotten icke mindre än genom sina inlägg i debatten. Vid sin första riksdag insattes han som ledamot i tillfälliga utskottet n:o 1, hvilket utsåg honom till ordf., en plats som han intog äfven vid 1910 års riksdag. I följd öfverflyttades han till konstitutionsutskottet och har äfven i år där säte. Af den mängd uppmärksammade inlägg han gjort i debatterna skola vi här endast erinra om hans dräpande kritik af det 1909 lämnade regeringssvaret på interpellationen angående tolkningen af par. 46 riksdagsordningen och om det kraftiga sätt, hvarpå han i andra kammarens stora försvarsdebatt vid förlidet års riksdag förde de liberala utskottsreservanternas talan. Det var väl framför allt hans uppträdande vid detta tillfälle, som definitivt designerade honom till den parlamentariska ledareplatsen. Som bekant har prof. Edén nu också insatts som ledamot i en af de stora försvarsberedningarne. Men dessutom har han talat vägende ord i en mängd andra spörsmål, naturligtvis mest i ärenden, som behandlats af de utskott-, i hvilken han haft säte, alltså i undervisningsspörsmål och konstitutionella frågor.

Foto. Janson, Söderhamn.

INTERIÖR AF NYA VÄFSKOLAN I SÖDERHAMN.

Kl. och Bengt Silfversparre.

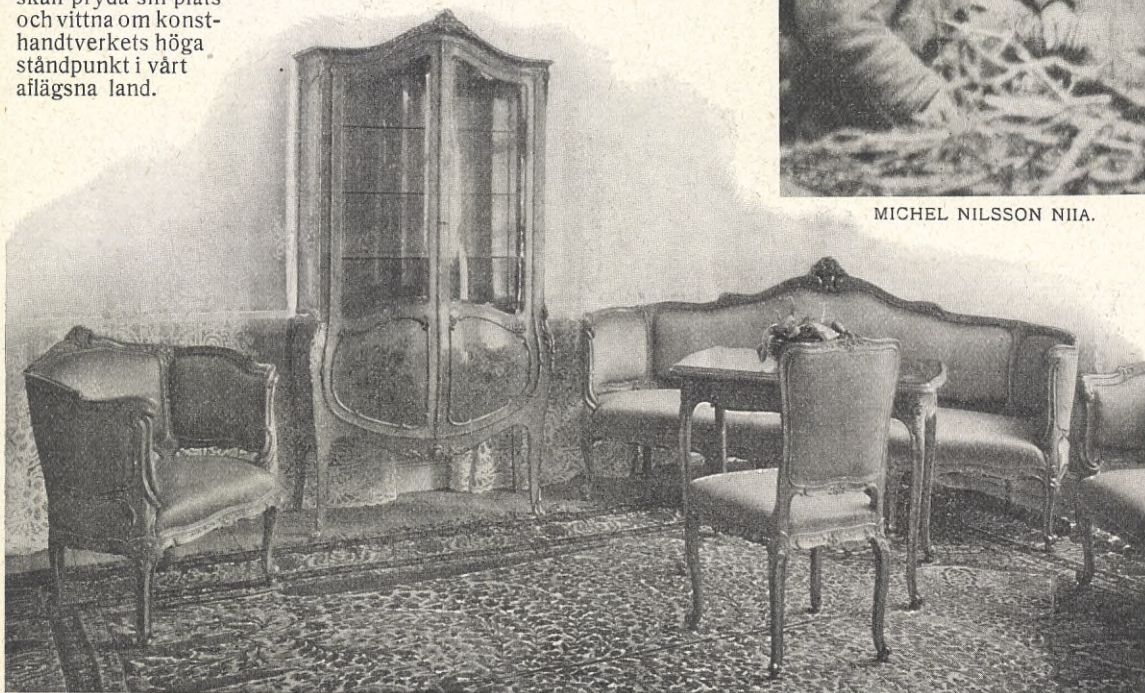
På initiativ af fröken Edith Rettig bildades i slutet af sistlidet år "Föreningen för Helsingeslöjd". Föreningen har i Söderhamn inrättat en väfskola med 2 månaders kurser under ledning af fru A. L. Cedergren, och utbildas eleverna i gammal helsingländsk hemslöjd.

Juckasjärvi sockens mest kände lapp *Michel Nilsson Niia* anträffades nyligen död i ödemarken, liggande som han fallit med skidorna vid fötterna. Han anses ha varit landets rikaste lapp och efterlämnar 120,000 kr. Niia var på sin tid stor björnjägare.

Sultan Muhammed håller på att inreda sitt palats i västeuropéisk stil och har låtit infordra förslag från Europas skickligaste möbelsnickare. En Stockholmsfirma, A.-B. C. E. Jonsson på Söder, lyckades intressera monarken för en salongsmöbel i Louis XVI-stil och erhöill beställning. Denna möbel är nu färdig att afgå till bestämmelseorten, där den säkerligen skall pryda sin plats och vittna om konsthandverkets höga ståndpunkt i vårt aflägsna land.

MICHEL NILSSON NIIA.

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

SVENSK MÖBEL I LOUIS XVI-STIL TILL TURKIETS SULTAN.

Kl. och Bengt Silfversparre.

SPORT.

Efter foto. för H. 8. D. af Carl Dischler, Kristinehamn.

Kliche: Bengt Sjöversporre.

Kristinehamns i år nybildade *trafklubb* höll söndagen den 18 februari stora täflingar å Varnumsviken. Intresset för denna sport var betydande i det att ca 3,000 personer öfvervoro täflingarne, vid hvilka anseliga priser voro utfästa.

Vidst bild:

"LOMOND", ägare herr J. H. Davidsson i Borås, hvilken för andra gången och därmed för alltid hemfört Stockholms Trafklubbs vandringsspokal.

H. 8 D: STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliche: Bengt Sjöversporre.

Årets svenska *Mästerskapstävlingar i figuråkning på skridsko* voro förlagda till Göteborg, som dock, tillfölje töväder ej kunde taga emot sina gäster i eget hem utan nödgades anordna dem vid Hindås — Göteborgs idrottsgård. Vi lämna nedan en grupp bild af deltagare och namnteckna, från venster till höger: Herrar Börjesson (prisd.), Grafström, Hultgren, fröknarne Noréa, Montgomery (1:a pris i dam. åkn.); 1:a pris i paråkn.), löjtn. Rosenius (2:a pris i paråkn.), fröken Pagel, herrar Ericson, Thorén (1:a pris i paråkn.), fröknarne Lindahl (2:a pris i paråkning), Mauroy (2:a pris i dam. åkn.), kapt. Silfverstolpe (skiljedom.), herrar Davidsson (prisd.), fröken Palm, hrr Lundqvist, Palm, G. Sandahl (1:a pris i herr. åkn.) — De kursiverade namnen tilldelades svenska mästerskap för 1912.

GRUPP AF DELTAGARE I MÄSTERSKAPTÄFLINGARNE Å HINDÅS DEN 18 FEBR.
Efter foto. för H. 8. D. af A. Clason, Gbg.

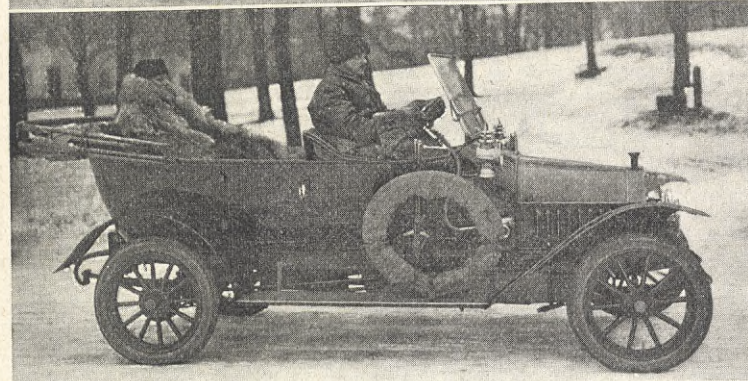
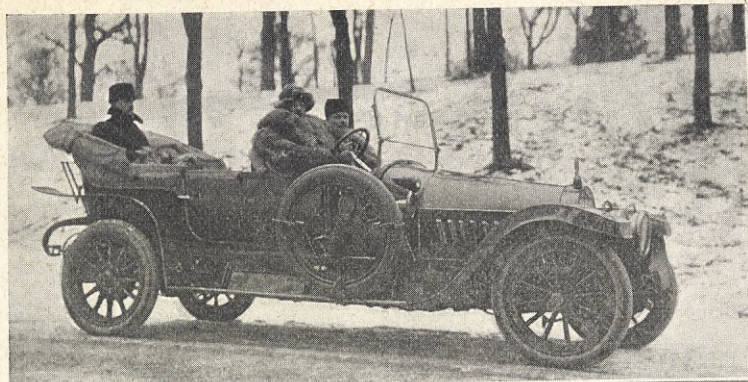

Efter fotograf.

HASTIGHETSTÄFLAN PÅ HUDSONFLODENS IS MELLAN AUTOMOBIL, ISJAKT, PASSGÅNGARE OCH TRÄFVARE.
Automobilen fick maskinskada, isjakten gjorde den 1¼ eng. mil långa banan på 58 sekunder.

Kliche: Bengt Sjöversporre.

VINNARE I K. A. K:S VINTERTÄFLING.

1. OPEL-VAGNEN FÖRD AF KAPTEN J. NERÉN, vinnare af Vinterpokalen.
2. VINTERPOKALEN.

3. N. A. G. DARLING-VAGNEN FÖRD AF HERR G. E. E. KARLSSON, vinnare af

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Göteborgspokalen för 1912. Bakom sitter ingenjör G. Erikson, ordförande i Kungl. Automobil Klubbens kommitté för automobiltäflingar.

VINTERBILD FRÅN ÅRE.

Efter fotografi för H. S. D. af Nils Thomasson, Köfra.

Kliché: Bengt Silfverparre.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

ÖFVERSTELÖJTNANI U. W. MELIN (X), UPPFINNAREN AF MELINSKA STENOGRAFISYSTEMET, JÄMTE NÅGRA BLAND DE 500 DELTAGARNE I JUBILEUMSFESTEN DEN 17 FEBRUARI.

Kliche: Benigt Silfversparre.

Foto. HVAR 8 D:s

Kliche: Benigt Silfversparre.

HEDERSGÅFVA FRÅN MELINSKA STENOGRAFIFÖRBUNDET till systemets uppfinnare, öfverlämnad å jubileumsdagen.

årg. VII: 14 däri återfinnes en uppsats af öfverstelöjtnant Melin om hans stenografiska system.

*

Grefve Alois von Aehrenthal afled efter en lång tids sjukdom den 18 febr. i Wien vid 58 års ålder. Redan i och med sin egenskap af en stormakts utrikesminister intog han inom den storpolitiska världen en framskjuten ställning. Och hans person-

Den 17 februari var 20-årsdagen af det *Melinska stenografisystemets* tillkomst, med anledning hvaraf dess uppfinnare blef föremål för en vacker hyllning vid stenografiförbundets jubileumsfest å minnesdagen. Intresserade hänvisa vi till H. 8 D.

A. VON AEHRENTHAL †.
Österrike-Ungerns utrikesminister,
afled den 18 februari.

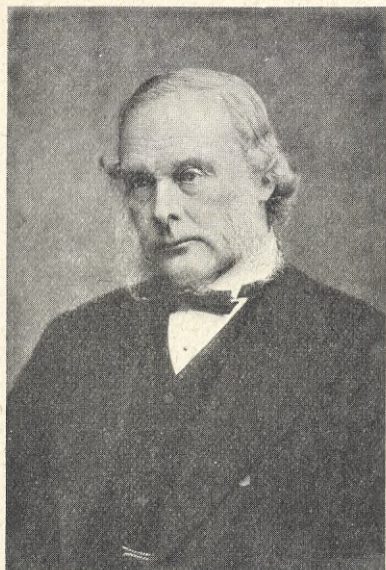
Efter fotografen.

Kliche: Benigt Silfversparre.

O. W. MELIN, öfverstelöjtnant. — Uppfinnare af det stenografisystem som bär hans namn. Chef för skjutskolan å Rosersberg.

liga egenskaper såsom diplomat förlänade honom en verklig statsmans auktoritet. Hans utrikespolitik stod i intim meningsförbindelse med Österrike-Ungerns tronföljare, men däremot ej så högt hos kejsaren, som till efterträdare designerat en diplomat, som får sig ålagdt att främst återupprätta det goda förhållande mellan Österrike och Ryssland, som rubbades genom annektionen af Bosnien och Herzegovina, en Aehrenthalsk statsmannakup.

J. LISTER + — TYSKA RIKSDAGENS PRESIDENTER.

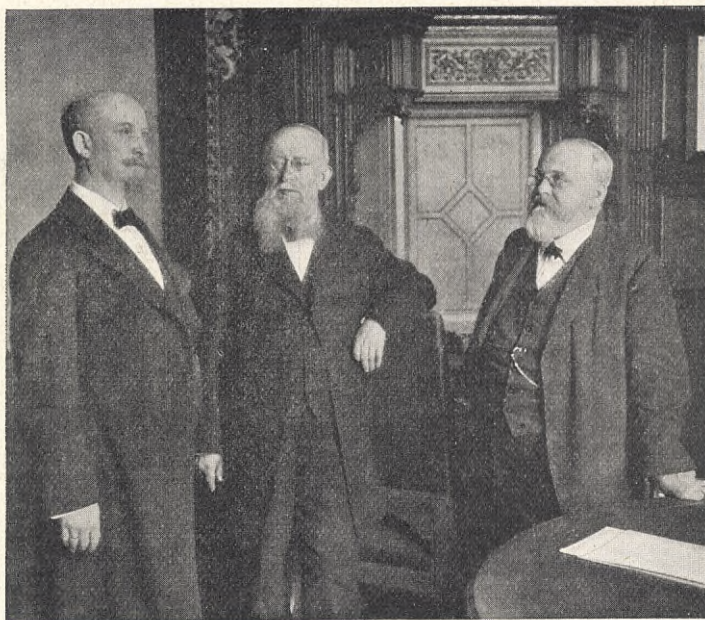
Efter fotografi. Kliché: Bengt Silfversparre.

LORD LISTER, uppfinnaren af antiseptisk sårbehandling efter kirurgiska operationer.

Vid 84 års ålder atled den 12 februari en af Englands skickligaste kirurger, professorn lord Joseph Lister. Ehuruval en af sitt lands mest framstående operatörer, är det icke ryktet härom som burit hans namn öfver hela den civiliserade världen, utan den banbrytande och hela kirurgien omhållande upptäckningen af antiseptisk sårbehandling han gjorde mot slutet af 1860-talet. Hans metod har ju sedan dess undergått stora förändringar, men grundtanken i all antiseptisk sårbehandling, utan hvilken numera ingen operation låter tänka sig, är för alla tider bunden vid Joseph Listers namn. — Peervärdigheten var han den förste läkare att erhålla som utmärkelse och belöning; han skulle nu också blifva begravnen i Westminster Abbey, om han ej särskildt föreskrifvit familjegraven.

* * *

Talmansvalen inom tyska riksdagen har erbjudit och kommer att erbjuda stora överraskningar. Författningsenligt företages i februari ett första, provisoriskt, val hvars resultat brukat be-

Efter fotografi. Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gbg.
Från v. t. h.: FÖRSTE VICEPRESIDENTEN SCHEIDEMANN (Soc.-dem.)
PRESIDENTEN KAEMPF (framst. folkp.) ANDRE VICEPRESIDENTEN
DOVE (framst. folkp.)

kräftas vid det fyra veckor senare företagna definitiva valet. Tillfölje den sammansättning riksdagen fått, i och med den socialdemokratiska platseröfringen, var det gifvet att ett enande om innehafvarne af presidentvärdigheterna skulle stöta på svårigheter från de motsatta och stridiga fraktionerna. Egentligen skulle ju en representant för riksdagens mäktigaste parti, socialdemokraterna, beklåda presidentplatsen, utöfva en tysk riksdagspresidents höga värdighet och representera inom och utom det magnifika presidentpalatset. Men detta representantskap, i synnerhet vis å vis kejsaren, vore icke i öfverensstämmelse med partiets traditioner och den förbehöll sig i stället den jämväl högst betydande förste president-posten. Innehafvaren, Scheidemann, är f. d. typograf, boktryckare och partitidningsutgivare, och tillhörande partiets radikalare element. — Valet af president och andre vicepresident gaf först till resultat en centerman och en nationalliberal, men dessa afsade sig af partitaktiska skäl. Det slutliga valet i mars motses under dessa förhållanden med utomordentligt intresse.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gbg.

BULGARIENS TRONFÖLJARE (X) PÅ SIN MYNDIGHETSDAG, I SPETSEN FÖR SITT REGEMENTE. Den 18-årige prinsens myndighetsförklaring högtidlighölls den 2 febr. med stora religiösa och militära ceremonier.

ETT GUSTAF II ADOLFSMINNE.

Efter fotografi. Klische: Bengt Sjöström.
WITTSJÖMONUMENTET, afstäckt den 11 februari, 300-årsdagen af Gustaf II Adolfs räddning.

I januari 1612 inföllo danskarna i Småland under våld och brand. Den unge konungen, Gustaf II Adolf, dref ut dem och förföljde dem in i Skåne. Här, vid Wittsjö, öfverrumplades svenskarne af danskarna, den 11 februari, och därvid var kungen nära att omkomma; isen brast under hans häst, men Uppandsryttaren *Thomas Larsson*, lyckades rädda honom med fara för eget lif. Till hugfästelse af denna episod af ingripande betydelse i Sveriges historia, har ett monument rests "af bygdens män", och afstäcktes högtidligen på 300-årsdagen. Bland det stora antal närvarande befann sig äfven en ättling i rätt nedstigande led från den tappra Upplandsryttaren.

M. THOMASSON, ättling i nionde led från *Thomas Larsson*, konungens räddare.

Den mäktiga porfyryrkolonn statsrådet Astrup på sin tid skänkte Uppsala Universitet i och för användande till ett Sten Sturemonument synes nu komma till heders om ock ej för det ursprungligen afsedda ändamålet. — Sturemonumentet får sin skapare i Carl Milles, och kolonnen ingår ej däri. — Studentkårens direktion är däremot betänkt på att använda den till ett monument öfver den såsom universitetets grundläggare ansedde erkebiskop *Jakob Ulfsson*. För att få en uppfattning om hur ett sådant monument skulle ta sig ut har en modell i full storlek blifvit uppställd på afsedd plats vid domkyrkans södra sida, mot Riddartorget.

Foto. Larson, Uppsala. Klische: Bengt Sjöström.
JAKOB ULFSSON MONUMENT I UPPSALA.
Den uppställda modellen.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. Klische: Bengt Sjöström.
"LEKANDE BARN".
Nytt konstverk af Alice Nordin.

FRÅN KONUNGENS BESÖK I FALUN.

Foto. Bodén, Borlänge.

Kliché: Kem. A.-B., Ernst Ståhlberg, Ståhlins Gbg.

Under det besök konung Gustaf nyligen aflade i Falun besåg H. m:t Dalregementets kasernetablissemang, vid hvilket tillfälle ofvanstående gruppfotografi togs. Bland de bakom konungen stående namnteckna vi: Krigsrådet Morton (1), Överste Ugglä

(2), förutvarande statsrådet, Gen.-major Malm (3), Krigsministern, Statsrådet Bergström (4), Kab.-kammarh. Grefve Lewenhaupt (5), Gen.-major Munthe (6), Gen.-löjtnant Ugglä (7), Dalreg. chef Överste Björkman (8) och Landshöfding Holmquist (9).

EN TROENDE.

FÖR HVAR 8 DAG AF GUSTAF ULLMAN.

ppriktigt sagt, nog förbluffade han oss från allra första början, när han kom till vårt matlag. — Vi voro ett dussin unga studerande, som möttes kring gumman Svelanders bord tre gånger om dagen, och alla hade vi införts i kretsen genom frändskap eller andra relationer. — Håkan Hell kom under fru Svelanders eget beskydd. Det vill säga, hon hade pro forma en middag leende framkastat frågan, om någon af herrarne hade någonting emot kandidat Håkan Hell. Och som endast lagets ålderman, eller äldsta medlem, docenten Bokroth, ansågs målför i saken, och intet hade att invända, blef Hell utan svårighet antagen. Det var han för öfrigt i högsta grad värd. Fast det blef ju en smula trångt kring bordet.

— — —
Det var först och främst hans outsläcktligt strålände goda lynne, som väckte vår förundran. Hur isigt grå än misten hängde öfver universitetsstaden, eller hur förbittrad än regnstormen svepte hän öfver slätten. — Håkan Hell steg alltid lika glad, med sol i den klarblå blicken, gropar i de röda kinderna och ett hjärtligt löje i det blonda skägget in i fru Svelanders måttligt muntra våning. — Och hvarje hälsning, vink eller handtryckning, besvårade han, varmt, fast, ja, broderligt. Och städse utan åtskillnad. Han var ej den, som med sneda blickar och sura miner prickade en stackars annandagsbruten kamrat. Han låtsades ej ens förstå värdinnans små gaffelstyng i det hänseendet. När lagets erkänt främste syndare ibland till frukost begärde — bara en ansjovis och en pilsner, och vi alla inför fruns gapande mun och hopslagna händer brusto ut i oförställd fnissning, såg sig Håkan Hell barnsligt om, helt utanför, helt oinvigd.

Visst hade han sina mindre tilltalande sidor, den

gode Håkan. Nå, — han var ett äkta bondbarn, och hade så att säga, fulländats i det äkta bondska, i landtlig enkelhet och rättframhet.

Han hade efter praktigt studentexamen verkat såsom lärare vid en folkhögskola, och där vunnit erkännande för nit och duglighet. För visso, särdeles väl förtjänt. — Möjligt är dock, att äfven där utbildningen i umgängessätt och bordskick varit något bristfällig. Håkan Hell stack tryggt knifven i munnen, sedan i smöret, i saltkaret, hvar som helst. Han nös, hostade och gapskrattade tvärs öfver matbordet med obehärskad och oskuldsfull intensitet. — När laget efter mycken tvekan och långvariga förhandlingar genom docenten Bokroth framställde vänskaplig anmodan om någon ändring i dessa Hells hvardagsvanor, svarade han:

— Ack, det hade jag ingen aning om! Men för all del, jag rättar mig naturligtvis efter er!

— — —
Håkan Hell skulle bli präst, — han var redan mer än halfvägs dit, när han inträdde i vårt lag. Med sitt goda, varma hjärta och flärdfria väsen ägde han också alldeles gifvet förutsättningar att bli en värdefull själasörjare. Han hade den verkligt religiösa människans naturliga takt gentemot andra, olika tänkande, — hedningar eller likgiltiga. Han förde intet konstladt gudligt tal, himlade ej vid en svordom, — blef endast allvarsam och undvek svärjarens blick. — Men, så fri från allt utmanande fariseiskt han än var, slapp han ju inte gliringar och krokben från sina syndiga bordskamrater. Aldrig var det riktigt illa menadt, när någon af oss antastade Hell, — men nog skulle en annan än han tagit illa vid sig. Och gumman Svelander kunde rent af tappa knif och gaffel och smälla hop händerna under hakan, när Håkan Hell utsattes för världsbarnens närgångenhet. — Men Håkan själf behöll oföränderlig sitt jämnmod, sin älskvärdhet, och sin trosvisshet. Själf

ett hjärtans snällt barn, bemötte han oss som barn, de där icke visste, hur illa de buro sig åt, och därför måste tagas med lämpor. — En skriftlärld bland oss tillsporde en dag vännen Håkan, om den gammaltestamentliga hämnd- och straffläran eller den nytestamentliga försoningsläran vore afgörande. Hvad hade man egentligen att lita sig till? —

Hell satt en stund tyst, men såg ej ut att vara svarslös. Han tycktes blott öfverväga, huruvida spörjaren verkligen vore förtjänt af ett svar. Så sade han lugnt, sakta, nästan som för sig själf:

— Af oss själva ha vi icke mycket godt att vänta, — men, af vår fader — allt.

Håkan var inte rik, tvärtom, han hade utgått från ett fattigt, ja, ödelagdt hem, och under hela sin stråfsamma ungdom dragits med ekonomiska bekymmer. De hade sannerligen ej satt märken hvarken i hans nordiskt friska yttre eller i hans lika käckä väsen. Det var oss en gåta, hur han redde sig, — hur han alltid kunde vara så prydlig och välklädd, alltid punktlig med betalningen hos gumman Svelander och annorstädes. En del stipendier fick han förstås, som hvarje skötsam teologie studerande. Men inte kunde de väl räcka till allt, termin efter termin. Nyktert, tillbakadraget och sparsamt lefde visserligen Hell, utan att på något sätt verka asket. Man måste dock medge, att det var med ett något spefullt småleende i sitt blonda skägg, han beviljade en eller annan vigghemställan från vår sida:

— En femma? Jo, gärna. Men — får du nog då? Så ungefär formulerades Håkans vänskapliga svar i dylika fall. Och länsökaren förstod mer än väl, hvad det var för "nog", välgöraren åsyftade. —

En höstkväll hade Håkan just uppburit ett honorar å några hundra kronor för en serie artiklar i en mycket aktningvärd tidskrift. Vi — ungetär halfva laget — hade råkat få sällskap med honom genom staden hän till vårt gemensamma matställe. Helt nära målet tvärstannade Hell, som förut varit mycket språksam och med varm hand dels gäldat en del små privatskulder, dels beviljat en del små kamratviggår. Och plötsligt moltyst stirrade han ner mot jorden. Plånboken höll han uppslagen i hand. Vi andra dröjde äfven en smula undrande.

— Hur är det? Har du tappat något? sporde vi. Håkan Hell svarade inte. Han endast nickade. Och gick vidare, sedan han stoppat plånboken i fickan. Under supén var han pratsam och glad som eljest, kanske något öfverdrifvet. Men det fäste sig ingen vid för tillfället. Omsider lämnade vi den goda fru Svelanders bostad, och tågade mätta och nöjda ned genom den ödsliga allé, som förde till staden. Plötsligt tvärstannade Håkan Hell, böjde sig ner till jorden och krafsade i de vissna, torra löf, som lågo hopade där. Triumferande reste han sig igen med en hundralapp i nyporna.

— Jag visste det — jag skulle få igen den! utbrast han, leende, tacksamt, som ett godt barn.

— Var det den, du tappade? ljöd vår häpnad fråga i kör.

— Ja, nickade Håkan, men jag visste, att den som en gång unnat mig den, skulle icke för evigt taga den ifrån mig.

Om vi icke så innerligt väl känt hans grundhederliga natur, skulle vi kunna ha misstänkt Håkan för fromt bedrägeri. Våra hjärtan fylldes af beundran och afund. Men innan vi sade godnatt till Håkan, förnyades viggförsöken, och det blef inte så värst mycket kvar af den tappade och återfunna sedeln.

Det blef trängre kring fru Svelanders matbord. Utan att åtsörja laget införde vår älskvärda värdinna i vår krets en ung dam, en släkting på långt håll. Det var så lätt gjordt: man behöfde blott se den unga fröken Billse, för att gilla hennes tillvaro och glädja sig åt hennes närvaro. Smärt utan magerhet, varmt brunett med dunkelblå ögon och ett ej alltför oafbrutet, bedårande leende — sådan tedde hon sig. Det vore öfverdrift att påstå, det hela laget mangrannt förälskade sig. Atskilliga af oss voro på förhand brandförsäkrade, resten alltför upptagen af lärdomens vedermodor. Men i en sak voro vi alla ense: fröken Billse tålde att se på.

Den som försåg sig, var Hell. — Men i motsats till oss andra, som sinsemellan öppet, kanske rent af litet för öppet, erkände hennes företräden, molteg den hyggelige Håkan i det längsta med sin åsikt i detta fall. Naturligtvis märktes denna hans förbehållsamhet, och erhöill sakkunnig utläggning. Denna fann snart sin bekräftelse, ej blott af de alltför värtaliga blickar, han trodde sig öförmärkt ägna fröken Billse, utan äfven af en annan, afgörande omständighet. — Bokroth slog sig en dag ned vid bordet med ett ovanligt betydelsefullt smålöje i sitt kylslagna anlete. Straxt därpå intogade först den unga damen i fråga, sedan vännen Hell, — påfallande blek. —

Litet hvar af oss måste gifva akt på trion. Efter middagen försvann Håkan lika tyst som raskt. — Men den sköna dröjde, kall, munter och oberörd, lät vid kaffet underhålla sig af Bokroth och hvem som ville, — och stannade längst af oss alla hos fru Svelander. Hon tycktes riktigt vilja visa, att hon var allt annat än angelägen om sällskap, den kvällen. —

När laget hunnit ut i alléen, harklade sig Bokroth och yttrade:

— Synd om Hell i alla fall, — han är en allvarligt lagd pojke, och han tar visst lilla fröken på allvar också. —

— Han är kär, ja. — Det går väl öfver — menade vi.

— Ja, nog går det öfver, får man hoppas, fortsatte Bokroth snusförnuftigt: — men för närvarande är elden lös. I dag, — hm, i dag, när jag kom, lite' för sent, — så låg Hell på knä i tamburen, på knä för lilla Billse. Och höll envist fast hennes hand. —

— Nej! Hvad säger du? — Fick han ja?

— Det såg knappt så ut. Hon ryckte och slet för att komma loss, — och jag sparkade af mig en galosch så pass kraftigt, att Hell lystrade och tog sitt förnuft till fånga. — Få se, hur det går. — Och Bokroth gnäggade som en gammal spattbruten sprakfåle.

Det gick inte efter Håkans hjärtliga önskan. Fröken Billse förlofvade sig med en mycket ung professor i matematik, — tydligen en karl, som kunde räkna rätt.

En af oss tillät sig då den något djäriva frågan: — Hör du, Håkan, hade du inte gud med dig, när du friade?

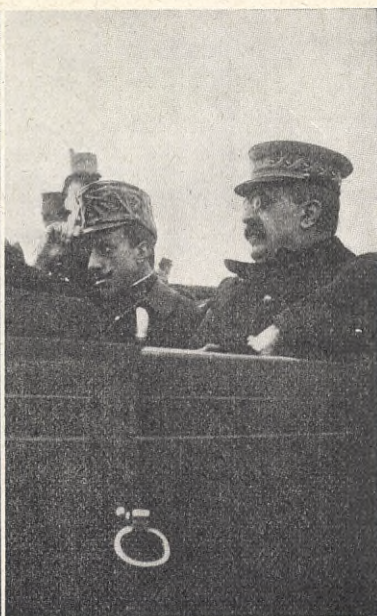
— Jovisst! — kom svaret, dräpande lugnt och klart: — det var inte guds mening, hon är inte den kvinna, han ämnat åt mig.

Häromdagen läste vi en förlofningsannons: Håkan Hell hade funnit en lifsledsagerska. Jag är viss om, att han är viss om, att hon är den rätta. Han hade tro.

Efter fotografier.

ÖFVERSVÄMMNING I SEVILLA. Konung Alfons och ministerpresidenten CANALEJAS besöka de öfversvämmade trakterna.

Kliché: Kem. A.-B. Tenné Stjörsparre, Shtim-Gbg.

Midtens rike republik. Underliga tider tima i Östasien. Den kinesiska staten, af gammalt framställd som världens fastast uppbyggda, liksom dess folk skildrats som jordens icke blott konservativaste, utan och mest ordningsälskande, har överraskat världen med att först i månader ha ställts under inflytande af genomgripande revolutionära rörelser och sedan ha proklamerat den republikanska statsformen. Naturligtvis har dock icke denna omstörtning gått till på samma sätt som i länder med västerländsk civilisation. I Europa hade en statsvälfnings af det slag, som inträffat i Kina, icke varit tänkbar utan monarkiens besegrande i blodigt slag. I den nyktra prosans land utfärdades, så snart visshet vunnits om situationen, ett edikt, hvari monarken förklarade, att det öfvervägande flertalet bland folket vore stämtdt för republiken och att det vore omöjligt att motsätta sig millioners önskan för blott en enda familjs skull, änkekejsarinnan och kejsaren afträdde därför sin makt till folket samt ålade sin statsminister Juanshikaj att bilda en provisorisk republikansk regering och underhandla med revolutionärerna om upprättande af en union, som kan trygga rikets fred och förena mandschurer, kineser, mongoler, mu-

Efter fotografier.

WINSTON CHURCHILL TALAR VID MÖTET I BELFAST.

Kliché: Lem. A.-L. Tenné Stjörsparre, Shtim-Gbg.

hammedaner och tibetaner i en enda stor republikansk förbundsstat. Det märkligaste är, att revolutionärerna genast böjt sig för detta edikt; med samma blick för den prosaiske nyttighetssynpunkten, som utmärker kejsarens edikt, har presidenten i Sydchina Sunjatsen och hans ministrar nedlagt sina ämbeten till förmån för "republikens befullmäktigade organisatör" Juanshikaj.

Att närmare karaktärisera innebörden af dessa händelser låta sig ännu icke göra. Valet af republikansk statsform beror emellertid uppenbarligen icke på någon nyvaknad entusiasm för republikanska ideal såsom sådan utan på den nyktra betraktelsen, att ett så väldigt rike som Kina — i själva verket en världsdal — kan effektivt förvaltas endast i förbundsstatens form och för förbundsstaten är republiken i sin ordning den naturliga regeringsformen.

STATSHVÄLFNINGEN I KINA.

FOTOGRAFIER INSÄNDA TILL H. & D. AF EN KORRESPONDENT I NANKING.

①

②

③

④

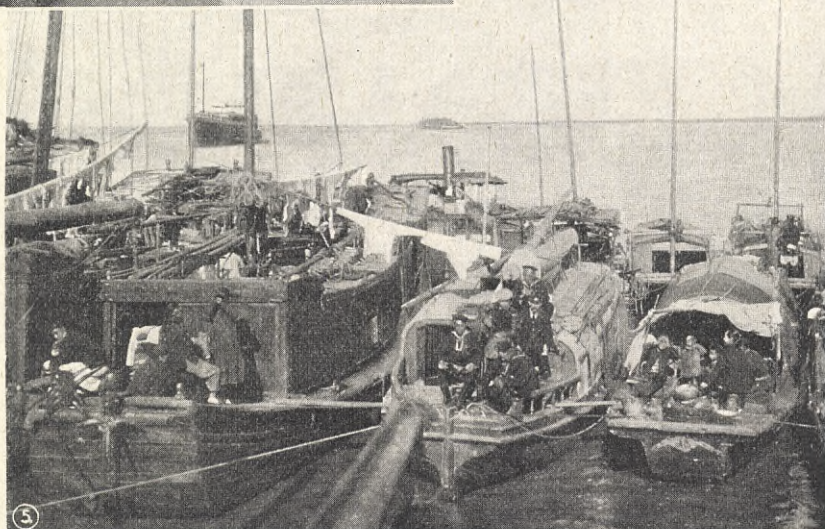
1. REBELLPRESIDENTEN SUN YAT SEN inspekterar kinesiska krigsfartyg i Nanking; vid hans sida öfverbefälhafvaren för de revolutionära trupperna, general HUANG.

2. NANKINGS ERÖFRARE, GENERAL HSU SHAO CHANG aflägger besök å ett kinesiskt krigsfartyg, nu i de revolutionäres händer.

3. REVOLUTIONSTRUPPER FRÅN CANTON marschera genom Nanking. Soldaterna ha goda gevär och god ammunition, men genomslä kläder och skodon.

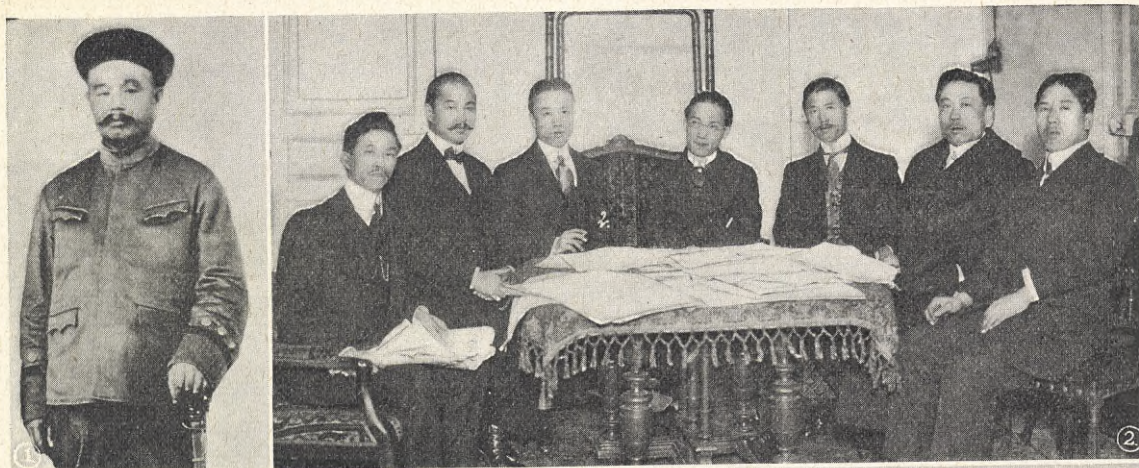
4. HÅRPISKAN, DET KINESISKA SÄRTECKNET, FÖRBJUDES. Hvarenda hårpiska blef med våld afskuren.

5. FARTYG, SOM HYSTE EUROPEÄRNA UNDER BOMBARDEMENTET AF NANKING. De lågo förankrade i Jangtze-floden, 8 mil från Nanking. (Text se sidan 347.)

⑤

Kliché: Dagit Sjöström

1. GENERAL LEE YUAN HUNG, ledare af den revolutionära rörelsen.
2. REVOLUTIONÄR KOMMITTÉ FÖRSAMLAD I PARIS: 1. Kommitténs sekreterare.
2. Tchang, republikens representant i Europa.

3. GENERAL LEE YUAN HUNGS HUFVUDKVARTER.

4. REKRYTERING AF REVOLUTIONÄRER I WUCHANG. Den hvita flaggan bär inskriptionen: "Rekrytering af revolutionära artilleritrupper."

5. BRITTISKA OFFICERARE OCH MARINSOLDATER BEREDDA TILL FÖRSVAR.

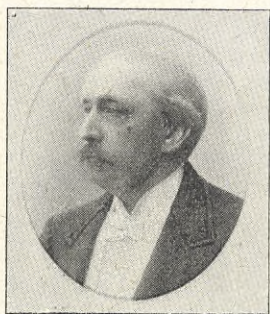
(Text se sid. 347.)

Efter fotografier.

Kliche: Kem. A.-h. Drott. Sjöförsvar, Lådan-Gbg.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

C. F. A. NAUCKHOFF
Kapten. Godsegare. — Stock-
holm. 80 år 24 Febr.*

O. W. VIRGIN.
Generalmajor. Förutv. Statsråd.
— Stockholm. 60 år 21 Febr.*

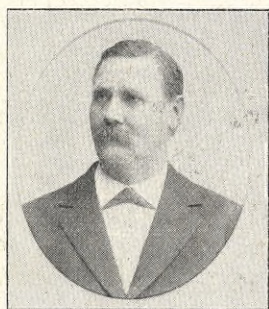
O. E. HOFSTEDT.
Öfverste. — Östersund.
60 år 14 Febr.*

G. E. VON ARBIN.
Hofrättsaktuarie. Fil. Kand. —
Engelholm. 50 år 10 Febr.

J. OHLSSON.
F. d. Häradssdomare. — Holmen,
Alingsås. 80 år 5 Febr.*

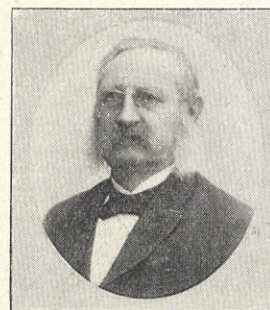
P. CEDERBORG.
F. d. Stadsfiskal. — Stockholm.
75 år 22 Febr.

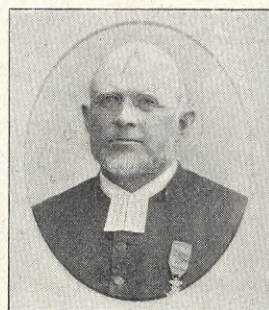
V. N. EKENMAN.
F. d. Häradshöfding. — Ver-
namo. 70 år 14 Febr.*

M. E. SVALLINGSON.
Kronolänsman — Klintehamn.
60 år 24 Febr.*

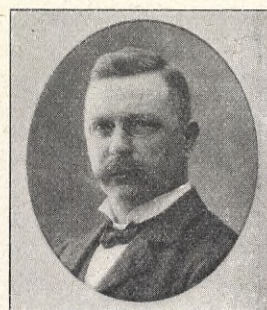
A. W. KARLSSON.
F. d. Rektor. — Eskilstuna.
75 år 23 Febr.*

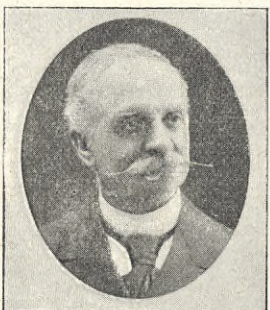
J. D. LAURELL.
Kontr.-prost. Kyrkoherde —
Skredsvik. 60 år 14 Febr.*

H. HILDER.
Kontr.-prost. Kyrkoherde —
Ronneby. 60 år 5 Febr.*

G. W. STOJJE.
Stadsläkare. — Säter.
50 år 18 Febr.*

O. G. FRANCKE.
Bankdirektör. — Landskrona.
70 år 17 Febr.*

K. J. AHLBERG.
Direktör. — Stockholm.
50 år 15 Febr.*

O. ELFSTRAND.
Grosshandlande. — Stockholm.
50 år 31 Jan.*

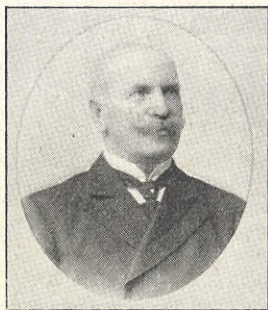
K. E. ÖSTLUND.
Direktör. — Stockholm.
50 år 18 Febr.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan och å nästa sida.

N. W. BOSÆUS.
Disponent. — Upsala.
65 år 20 Febr.*

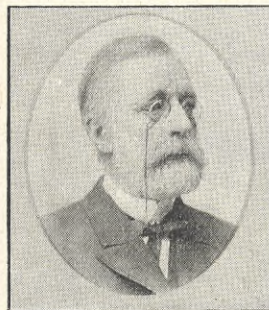
C. J. SCHNELL.
F. d. Grosshandlande. — Stock-
holm. 65 år 22 Febr.*

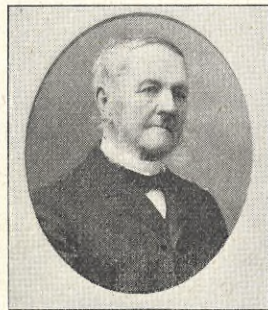
E. M. HÖGLUND.
Disponent. — Strömsbro.
60 år 21 Febr.*

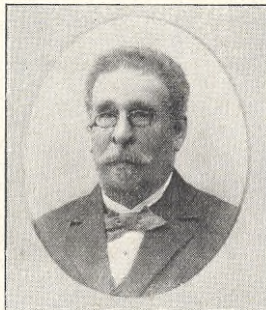
I. M. FOGELBERG.
Disponent. — Genevad.
50 år 18 Jan.*

J. O. WEDBERG †.
F. d. Justitieråd. — Stockholm.
F. 26. † 10 Febr.*

C. G. HELLSTRÖM †.
F. d. Bankkassör. — Nyköping.
F. 27. † 4 Febr.*

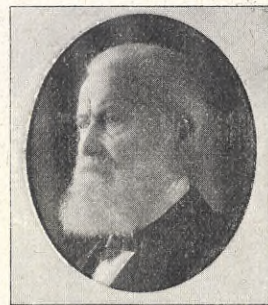
E. STECKSÉN †.
V. Häradshöfding. — Luleå.
F. 46. † 4 Febr.*

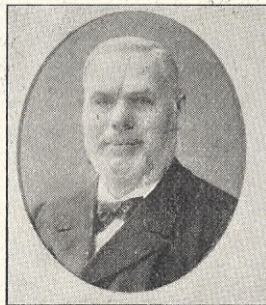
E. G. A. LANDERGRÉN †.
Med. D.r. — Stockholm.
F. 67. † 27 Jan.*

**C. G. A. PLANTING GYLLEN-
BÅGA †.**
F. d. Kapten. — Stockholm.
F. 34. † 11 Febr.*

K. M. THORDÉN †.
Kyrkoherde. Fil. D.r. — Göte-
borg. F. 38. † 1 Febr.*

K. J. E. HULTKRANTZ †.
Godsegare. — Björnö.
F. 44. † 8 Febr.*

H. R. WIJKANDER †.
F. d. Öfverste. — Stockholm.
F. 54. † 16 Febr.*

CARL NAUCKHOFF. U-löjtn. v. A. Lifgardet 52, afsked 63 m. kaptnens h. o. v. Bibliotekarie v. K. Landtbr.-akad. 90—02. Biträder sedan 85 v. K. Biblioteket m. katalog. o. ordn. af bref- o. porträttsaml. Innehar Hacksta fideikommiss i Uppland.

OTTO VIRGIN. U-löjtn. v. Vestmanl. reg. 70, Vendes art.-reg. 73, art-stabsoff. 79—92, major v. Norrl. art.-reg. 95, fälttygmästare 94—99, öfv.-löjtn. v. Vendes art.-reg. 97, öfverste i armén 98, chef i Smål. art.-reg. 99, chef i Svea art.-reg. 02, generalmajor i armén 02. Statsråd o. chef i K. landt-försvarsdepartementet 03—05, afsked fr. beställning på stat 09. Suppl. i Krigshoftråden 02—03, militär led. af Högsta domstolen 08—09; ordi. i Rid-darhusdirektionen 09—11. Inträdde i styr. i Bank A.-B. Norra Sverige 08, numera ordi.; ordi. i styr. i Lifförsäkr.-A.-B. Kronan-ömsesidigt. Led. af K. Krigsvet.-akad.

OLOF HOFSTEDT. U-löjtn. v. Svea art.-reg. 74, kapten 89, transp. t. Norrl. art.-reg. 93, major v. A. Svea art.-reg. 01, öfv.-löjtn. v. Vendes art.-reg. 03, öfverste o. chef i Norrl. art.-reg. sedan 07. Adj. hos konung Oscar II 95, öfveradj. 07. Stadstullmäktigt i Östersund 95—01.

JANNE OHLSSON. Mångårig fjärdings- o. nämndeman, landstingsman, led. af komm.-nämnd, kyrkovärd m. m.

VIKTOR EKENMAN. Stud.-ex. 59, v. häradshöfd. 69, borgmästare i Ul-richehamn 73, häradshöfding i Bräkne här, doms. 86, har i dagarne tagit af-sked från denna befattning. Ordfi. i styr. i Vernamo Kraft A.-B. sedan 10. Led. af Riksd. A. K. 79—84, af F. K. 85—93, af A. K. 93—95. Statsrevisor

o. ordfi. i statsrevisionen under flera år. Ordfi. i nya arbetarförsäkrings-komm. 89—91.

MATHIAS SVALLINGSON. Efter aflagd ex. 73, kronolänsman i Burs o. Garde ting (numera Södra Högderiets n. distr.) sedan 77. Ordfi. i väghälln.-distr. sedan 94, ordfi. i styr. i Klintehamns e. prov.-läkaredistr.; led. af styr. i Klinteh.—Roma jernv., sedan 08 led. af styr. i A.-B. Gotlands Bank. Led. af Riksd. A. K. 06—11.

AXEL KARLSSON. Stud.-ex. 56, afg. fr. Tekn. Inst. 60, lärare v. Tekn. skolan i Eskilstuna 60—02, rektor derst. 77—02. Syssloman v. lasarettet 71—01. Led. af Eskilstuna stadsfullmäktige 67—94, af landstinget 92—02. Jourh. styr.-led. v. Södermanlands E. Banks afd.-kontor 78—08.

JOHANNES LAURELL. Stud.-ex. 73, prestv. 76, past.-ex. 83, kyrkoherde i Skredsvik sedan 85, prost i Älfsyssels n. kontr. 95, inspektör i Ele-mentarlärov. i fl. i Uddevalla sedan 1900. Led. af Riksd. A. K. 97—99.

HANS HILDER. Stud.-ex. 73, prestv. 79, kyrkoherde i Ronneby sedan 92, kontr.-prost i Medelsta kontr. 1900.

WILHELM STÖJE. Stud.-ex. 81, med. lic. 06. Stadsläkare i Säter sedan 08, öfverläkare v. Kronprinsessan Margaretas Vårdanstalt i tuberk. barn i S. Dalarna sedan 09. Led. af stadsfullmäktige o. dess beredn.-utskott.

OTTO FRANCKE. Inträdde 96 såsom styr.-led. i Skånes E. Banks afd.-kontor i Landskrona, ordfi. o. kontorschef 1900, hvilka befatt. han bibehöll vid bankens sammanslagning med Skand. Kred. A.-B. V. ordfi. o. verkst. dir. i Landskrona—Eslöfs jernv. A.-B. Ordfi. i Rönnebergs Sparbank.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

JOHAN AHLBERG. Folkskollärarex. 85, ord. lär. v. Stockholms folkskolor 87—05, då A. blev verkst. direktör i Evang. Post-stift. förl.-exp. Var en synnerligen verksam och framstående kraft inom Svenska Folkskolans Vänner o. led. af styrelsen i många år. Är numera ordf. i Sthlms Evang. Luth. Missions-förening, led. af Evang. Post-stift. styr., led. af styr. f. A.-B. Ateneum f. il.

OTTO ELFSTRAND. Framstående idrottsman o. skyttevän. Har såsom synnerligen skicklig simmare vid sju olika tillfällen räddat människor från drunkning o. innehar 2 gulmedaljer som belöning härför.

KLAS ÖSTLUND. Delegare i firman Arvid Böhlmarks i Stockholm 91, och efter ombildande till Aktiebolaget Arvid Böhlmarks Lampfabrik dettas verkst. direktör. Som bekant är detta etablissement Skandinavien's största belysningsaffär, och eger eget glasbruk, Pukeberg.

NILS BOSÆUS. Stud.-ex. 66, utex. fr. Tekn. Inst. såsom maskining. 69, såsom bergsing. 71. Disponent i Lessebo Bolag 87—96, disponent v. A.-B. Gellivare Malmfäts gruifält i Gellivare 96—08. Landstingsman i Norrbotten 02—07, ordf. i Gellivare komm.-stämma 05—08. Led. af Riksd. F. K. 09—11.

CARL SCHNELL. Etabl. 68 firman Carl Schnell & Co. i Stockholm, hvilken 96 ombildades till aktiebolag med samma namn; led. af dess styr. Led. af styr. i Sthlm—Vesterås—Bergsl. jernvägs A.-B., led. af öfverstyr. i Lifförsäkr.-A.-B. Trygg, led. af styr. i Djursholms A.-B.; medlem af Stockholms skillemännd i Handel, Ind. o. Sjöf., led. af Stockholms Handelskammare 02—11.

ELAM HÖGLUND. Verkst. direktör o. styr.-ordf. i Gefle Manufaktur-A.-B. sedan 84, i A.-B. Gestriklands Yllefabrik sedan 02. Ordf. i styr. i Riksbankens äld.-kontor i Gefle sedan 98, v. ordf. i styrelserna i Gefle stads sparbank, Lifränte- o. kap-försäkr.-anst. Stadsfullmäktig i Gefle 89—10, led. af Fattigv.-styr. 93—08, v. ordf. 01—08.

IVAR FOGELBERG. Stud.-ex. 80, afg.-ex. fr. Tekn. Högsk. 83, disponent v. Jordberga Sockerfabrik 91—06, v. Genevads Sockerfabrik sedan sistn. år. På sin tid kommunalman i Kjellstorp. Patenterat flera uppfinningar på sockertekn. område; författat sockertekn. uppsatser. Innehar medalj f. beröml. gern.

OTTO WEDBERG †. Stud.-ex. 44 v. häradshöfd. 61, rev.-sekr. 67, t. f. justitiekanslär 72, t. f. exp.-chef 72—73, led. af Lagbyrån 74, led. af nya Lagberedn. s. ä. t. f. byråchef i lagärenden i Just.-dep. 76, justitieråd 77—92. Led. af Nationalmusei inköpsnämnd, framstående numismatiker, hedersled. af K. Vitterh.-Hist.- o. Ant. Akad. sedan 85. Myntgärdien v. Sv. Frimurareorden, Carl XIII:s-ridhare; inneh. af Sällskapet Par Bricol's Westerstads medalj; Komm. m. st. K. af N. O.

CARL HELLSTRÖM †. Innehade på sin tid bosättn.-affär i Nyköping, inträdde 59 som kassör i Försäkringsbanken samt 67 i dess efterträdares, Södermanl. E. B. tjänst, hvarifrån afgick 03. Under många år led. af Nyköpings stadsfullmäktige allt från institutionens början; landstingsman jemväl under många år. Led. af Södermanl. Stadshypoteksfören. styrelse 72 och dess mångåriga ordförande; ordf. i stadens handelssocietet.

EMIL STECKSËN †. Stud.-ex. 63, hoif.-ex. 71, v. häradshöfd. 79, rådmansförordn. i Karlstad 80—87, tf. brottmålsdomare i Norrbott. län 90—11, tf. bestrida ordf. befattn. i gränstullrätten i s. län 92—11.

ERNST LANDERGRËN †. Stud.-ex. 84, med. dr. 02. Badläkare v. Stenungsön samt öfverläkare v. Ramlösa brunn sedan 06. Prakt. läkare i Stockholm, åtnöjt L. stort anseende såsom auktoritet inom ämnesomsättningens sjukdomar.

AUGUST PLANTING-GYLLENBÄGA †. U-löjtn. v. Vestg. reg. 55, kaoten 66, a'sked 85. Egde på sin tid egendomen Remmingstorp och var under många år ordf. i kommunalstämma.

KARL THORDËN †. Stud.-ex. 59, fil. dr. 69, docent i statskunskap v. Ups. Univ. 70, prestv. 87, kyrkoherde i Ö. Vemmerlöf sedan 90. Sedan ett 10-tal år tjänstledig o. bosatt i Göteborg.

KARL HULTCRARTZ †. Föreståndare f. Verml. Ansgariifören. missions-skola i Kristinehamn 74—79. Egare af Björnö egendom sedan sistn. år. Anlitt i kommunala värf, nämndeman. Led. af Riksd. A. K. 96—08, led. af tillid, utskott 01—04.

RUTGER WIJKANDER †. U-löjtn. v. Verml. reg. 73, v. Svea art.-reg. 74, ingick v. Gen.-staben 81, aig. som kapten derst. 85, lär. v. krigshögskolan 86—96, chef i art.- o. ing.-högskolan 98—04, öfverste i armén 05. Var sedan 97 verkst. direktör i A.-B. Stockholms Bryggerier.

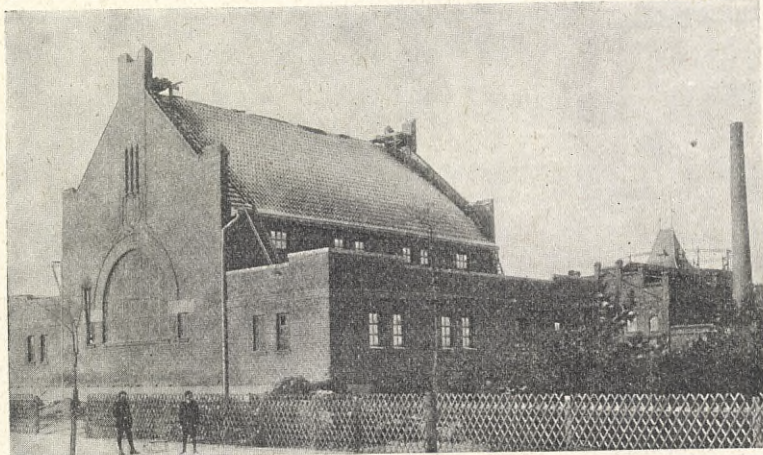

Foto. Carlborn, Ystad.

YSTAD STADS NYA ELEKTRICITETSVERK.

Efter fotografi. Klische: Ernst Silfverparre.

BRITTA JONSSON, Dala Gräs-
mark, Värmland, 100 år 12 febr.

Nyligen invigdes vid *Stiftelsen Lundsbergs skola* ett observatorium, afsedt för dess behof. Observatoriet, för hvilket kostnaden uppgår till c:a 9,000 kronor, är en skänk till skolan och torde vara ett af de första i sitt slag i vårt land. — Den instrumentella utrustningen är levererad af firman Zeiss i Jena.

Amatörfoto.

Kliche. Ernst Silfverparre.

OBSERVATORIUM VID LUNDSBERGS SKOLA.

Hrr Fotografier uppmanas att vid insändande af fotografier till HVAR 8 DAG tillse, att deras namn finnes anbragt på fotografiet; uraktläthet härutinnan leder lätt till förvexlingar och misstag vid likvideringen.

INNEHÅLL

Professor Nils Edén, biografi och helsidesportätt. — Konungabesök i Falun. — Melinska stenografiens 20-årsjubileum. — Vinare i K. A. K:s vintertäfling. — Traf- och skridskotäflingar. — Wittsjöstenens aftäckning. — Ulfssonstaty i Uppsala. — Alice Nordins bronsgrupp. — Helsingländsk hemslöjd. — Lappkungen †. — Observatoriet vid Lundsberg. — De nyvalda tyska riksdagspresidenterna. — Från revolutionen i Kina. — Lord Joseph Lister †. — A. Aehrenthal †. — Churchill. — Öfversvämning i Spanien. — Prins Boris af Bulgarien. — "En troende", berättelse af Gustaf Ullman. — Veckans porträttgalleri.